1

Я співаю про тіло електричне.
Безліч коханих мене обіймають, і я обіймаю їх.
Мене вони не відпустять, доки я з ними не піду, щоб їм відповісти,
Доки їх не очищу і по вінця не виповню щедротою душі.
Чи ж не ті шукають криївки, хто сквернить тіло своє?
Чим кращий той, хто ганить живого, від того, хто мертвого ганить?
Чи ж тіло менше значить, аніж душа?
І коли тіло — це не душа, що ж тоді душа?

2

Любов до тіла мужчини чи жіночого тіла не потребує виправдань — адже тіло саме не потребує виправдань.
Досконале тіло мужчини, і тіло жіноче також досконале.
Вираз обличчя не потребує виправдань.
Та добре збудований чоловік виражає себе не лише в обличчі,
а в цілій постаті також, в окремих частинах тіла, в суглобах,
плавній грації стегон, вигині рук;
У ході, постаті, гнучкості стану, колін, в статурі усій, що її
не сховає одежа;
Сила і спритність пробиваються через тканину.
Людина іде — і в захваті ви, немов од поеми, і навіть більше.
Мить зачекавши, ви звернете погляд на спину, потилицю
і на лопатки.
Мила незграбність дітей, перса і голови жінок, складки їхніх
суконь, обриси ніг.

Голий плавець у басейні, коли він пливе у прозорому зеленому блиску
чи лежить, закинувши голову, і похитується на воді у мовчанні;
Нахил вперед і назад веслярів на човнах і вершника у сідлі;
Дівчата, матері, господині за хатніми клопотами;

Робітники в полуднє з обідніми казанками, їх дружини в чеканні;
Юна мати з дитям коло персів, донька фермера в коровні
або в саду;
Парубок з мотикою в полі, кучер, що править шестериком вороних,
запряжених в сани;
Борюкання двох підлітків, задерикуватих, здорових, веселих
на пустирищі увечері після роботи;
Скинуто кепі і піджаки. Їм любо поміряти сили.
Сплелися в напрузі тіла, волосся впало на очі.
Проїзд пожежників у блискучих касках, гра могутніх м'язів
під поясами,
Неквапне повернення з пожежі, потім перепочинок — і знову сигнал
тривоги;
Всі напружено слухають — нахил голови, розрахунок секунд,
Оце я люблю — і більше себе не стримую. Вільно крокую,
до персів налитих дитям припадаю,
Пливу із плавцями, борюся з борцями, їду з пожежниками,
відпочиваю, прислухаюсь, рахую секунди.

3

Я знав звичайного фермера, батька п'ятьох синів, —
Вони були батьками синів, і ті теж батьками синів, —
Він був навдивовижу міцний, спокійний, прекрасний,
Голова, його пшенично-біле волосся, борода, погляд глибокий
темних очей, широта і щедрість в поводженні —
Все це вабило, я у нього бував, мудрістю він відзначався.
Він був шести футів на зріст, старший за вісімдесят років, —
його сини були високі, кремезні, бородаті, засмаглі красені.
Сини і дочки любили його — кожний, хто знав, любив його;
Любили не з розрахунку, а щиро — кожен по-своєму.
Він пив тільки воду, — кров пробивалась рум'янцем крізь темну
засмаглість обличчя.
Він був запеклий рибалка, мисливець, сам веслувати любив
(корабельний тесля човен йому дарував), була у нього гвинтівка,

дарована також з любов'ю,
Коли він рушав з п'ятьма синами і багатьма онуками на полювання чи на рибалку, наймічнішим і найпрекраснішим він серед них здавався.
Вам хотілось би також бути з ним довго, довго сидіти з ним поруч в човні, до нього торкатись.

4

Я зрозумів, що бути з тими, хто мені до вподоби, — це добре,
Що посидіти смерком серед інших людей — це добре,
Що бути оточеним прекрасною, усміхненою, трепетною плоттю — це добре,
Побути між них, когось доторкнутись, охопити злегка рукою його чи її шию на мить — чи ж цього мало?
Мені більшої насолоди не треба — я плаваю в ній, як у морі.
Є щось в спілкуванні з людьми, в їх вигляді, доторку, в пахощах їх, що радує душу, —
Різне радує душу, але це — особливо сильно.
Ось тіло жіноче.
Божественне сяйво від нього струмує з голови до ніг.
Воно притягає нестримно до себе тяжінням непереборним!
І я, мов безпорадна пара, втягнена в подих його, і все навколо зникає, крім мене і нього;
Всі книги, мистецтво, релігія, час і відчутно тверда земля, нагорода небес, страх пекла — також зникають.
Його безумні струми грають невтримно, і відповідь їх невтримна,
Волосся, груди, стегна, вигини ніг, недбало відкинуті руки — її і мої — злились воєдино,
Відплив, приливом породжений, приплив, що іде на зміну відпливу, — любовна плоть у тремтінні, в солодкому болю,
Нестримний, прозорий струмінь кохання, гарячий, спраглий, трепет нестями, білоцвітний шалений сік;
Шлюбна ніч кохання переходить надійно і ніжно в розпростерте світання.

Що переллється в покірний жаданий день,
Згубившись в обіймах солодкої денної плоті.

Це зачаття — від жінки народиться потім дитя, від жінки народиться чоловік,
Це купеля народин — злиття малого з великим, і знову початок.

Не соромся, о жінко, твоя перевага — праматір'ю сущого бути,
Ти брама тіла, ти брама душі.

В жінці якості всі — вона їх пом'якшує.
Вона на своєму місці, і завжди вона в рівновазі,
В ній приховане все, як і повинно бути, вона і спокійна,
й діяльна;
Їй зачинати дочок, і їй зачинати синів.

Коли я бачу душу свою, відбиту в природі,
Коли я бачу крізь млу несказанно довершене, чисте, прекрасне,
Коли бачу похилену голову і на грудях схрещені руки, — жінку я бачу.